Tekboynuzun
Fare Arkadaşı
Jane MEADOW

Tekboynuzun Fare Arkadaşı

Jane MEADOW

Kır çiçeklerinin esintide başlarını salladığı bir çayırda, yumuşak beyaz tüyleri ve dalgalanan gümüş yelesi olan bir tekboynuz yaşardı. Menekşe rengi gözleri sevecen, soluk altın rengi boynuzu güneşte parlardı. Boynunda, ortasında yuvarlak bir gümüş çıngırak olan mavi kurdeleli bir tasma taşırdı. O yürüdükçe çıngırak tatlı tatlı çınlar ve bu onun en değerli hazinesi olurdu.

Bir sabah Pip adında minik bir fare çayıra koşturarak geldi. Sıcak gri tüyleri, yuvarlak pembe kulakları ve boynuna bağlanmış küçük kırmızı bir atkısı vardı. Tekboynuz onu görünce başını eğip gülümsedi. "Merhaba, küçüğüm," dedi yumuşak bir sesle. Pip'in parlak kehribar gözleri hayranlıkla kocaman açıldı. "Sen gördüğüm en güzel yaratıksın!" diye ciyakladı.

O günden sonra tekboynuz ile fare en iyi arkadaş oldular. Pip tekboynuzun sırtına biner, gümüş yelesiyle sıcak boynunun arasına sokulurdu. Meyveleri ve hikâyeleri paylaşır, bulutların süzülüşünü izlerlerdi. Tekboynuzun gümüş çıngırağı her adımda mutlulukla çınlar, Pip de onun neşeli sesini tanımayı öğrenirdi. İki arkadaş için çayırdaki hayat tatlı ve huzurluydu.

Ama bir öğleden sonra tekboynuz oyunun ortasında durdu. Başını salladı ve narin toynaklarını yere vurdu. "Çıngırağım!" diye haykırdı. "Gümüş çıngırağım gitti!" Menekşe rengi gözleri yaşlarla doldu. Pip'in bıyıkları sarktı. Arkadaşını hiç bu kadar üzgün görmemişti. "Onu en son nerede duydun?" diye sordu yumuşakça. Tekboynuz burnunu çekti. "Eski taş duvarın yanında otluyordum. Sonra... sessizlik."

Tekboynuz uzun otların ve çiçek tarhlarının arasında aradı, ama çıngırak hiçbir yerde yoktu. Gümüş yelesi sönük sarkıyordu ve sanki toynakları ağırmış gibi yavaş yavaş yürüyordu. Pip onu endişeli bir kalple izledi. "Ağlama," dedi minik patisiyle toynağına dokunarak. "Çıngırağını bulacağım. Söz veriyorum." Tekboynuz küçük arkadaşına baktı. "Ah, Pip," diye fısıldadı. "Ne kadar cesursun."

Pip küçük kırmızı atkısını sıkıca bağladı ve çayırın karşısına doğru yola koyuldu. Küçük ve çevikti, parlak kehribar gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Yaprakların altına, kayaların arkasına baktı. İçi boş kütüklerin içine, ot demetlerinin arasına göz attı. Ama gümüş çıngırak orada değildi. Sonra bir şey fark etti: eski taş duvarda, tam bir fareye göre genişliğinde dar bir aralık. "Çıngırak oraya yuvarlanmış olabilir," dedi kendi kendine.

Aralık tekboynuz için, hatta bir tavşan, hatta bir tilki için bile fazlasıyla küçüktü. Ama Pip minicikti. Dar delikten sıyrılıp geçti, bıyıkları soğuk taşa sürtündü. Diğer tarafta karanlık, kıvrımlı bir tünel vardı. Pip'in kalbi hızlı hızlı çarpıyordu, ama arkadaşının üzgün menekşe gözlerini düşündü. "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı. "Küçük ben, büyük iş."

Tünel, ağaç köklerinin arasındaki küçük patikalardan oluşan bir labirente açılıyordu. Pip alçak dalların altından, çakıl taşlarının üzerinden seğirtti. Bir düğmeden büyük olmayan bir delikten geçti ve devrilmiş bir kütüğün altından kıvrılıp sıyrıldı. Boşluklar büyük hayvanlar için fazla dardı, ama Pip bir gölge gibi aralarından süzülüyordu. Cesur, meraklı ve kararlıydı. Minik patileri hiç durmuyordu.

Köklerin derinliklerinde Pip hafif bir ses duydu. Çın, çın. Sesi izledi ve bir gümüş parıltısı gördü. İşte oradaydı, gümüş çıngırak, kökler ve yapraklardan oluşan bir düğümün içine sıkışmıştı! Ama düğüm sıkıydı ve çıngırak sımsıkı takılmıştı. Pip çekti, asıldı, ama tek başına onu kurtaramayacak kadar küçüktü. Geri oturup düşündü. Sonra bir fikri oldu.

Pip yaprakları ve kökleri dikkatlice kemirdi, her seferinde minicik bir ısırıkla. Sabırla çalıştı, küçük dişleri düğümü kesip ayırdı. Yavaş yavaş çıngırak gevşedi. Pip mutlu bir cıvıltıyla mavi kurdeleli tasmağı dişleriyle kaptı ve çıngırağı kurtardı. Çıngırak tatlı, berrak bir sesle çınladı. "Buldum!" diye ciyakladı. "Gerçekten buldum!" Şimdi tek yapması gereken onu eve götürmekti.

Gümüş çıngırağı sürüklemek minik bir fare için zor bir işti. Çıngırak neredeyse Pip'in kendisi kadardı! Onu kıvrımlı tünelden çekti, dinlenmek ve soluklanmak için durdu. Kırmızı atkısı tozlanmış, patileri yorulmuştu, ama pes etmedi. Çıngırağı arkasından çekerek taş duvardaki dar aralıktan geri sıyrıldı. Sonunda çayırı gördü.

Tekboynuz çimenlerin üzerinde yatıyordu, gümüş yelesi etrafına yayılmıştı. Tanıdık çınlamayı duyunca başını kaldırdı. Orada Pip duruyordu, tozlu ve yorgun, gümüş çıngırağını çimenlerin üzerinde sürükleyerek. "Çıngırağım!" diye haykırdı ve sevinçle yerinden fırladı. Yumuşak burnuyla Pip'e sevgiyle sokuldu. "Buldun, cesur küçük arkadaşım! Gerçekten buldun!"

Pip mavi kurdeleli tasmağı çözdü ve tekboynuz onu yeniden boynuna geçirdi. Gümüş çıngırak neşeyle çınladı ve tekboynuz mutlulukla güldü. "Sana nasıl teşekkür edeceğim?" diye sordu. Pip sırıttı, kehribar gözleri parladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Arkadaşlar birbirine yardım eder, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar."

Tekboynuz Pip'i sırtına aldı ve birlikte çayırda tırıs gittiler. Gümüş çıngırak her adımda şarkı söyledi ve bütün hayvanlar görmek için dışarı çıktı. "Böyle minik bir fare çıngırağı nasıl buldu?" diye merak ettiler. Tekboynuz gururla gülümsedi. "Pip, büyük hayvanların gidemediği yerlere gidebiliyor," dedi. "Dar deliklerden sıyrılıp geçti ve hiç pes etmedi. Küçük arkadaşlar kocaman farklar yaratabilir."

O akşam Pip ile tekboynuz yıldızların altında birlikte oturdular. Gümüş çıngırak esintide usulca çınladı. Pip tekboynuzun sıcak boynuna yaslandı ve tekboynuz gümüş kuyruğunu onun etrafına doladı. "En güzel maceralar," dedi Pip esneyerek, "arkadaşlarla paylaştıklarımızdır." Tekboynuz başını salladı ve menekşe rengi gözleri minik, cesur arkadaşına duyduğu sevgiyle parladı.

Ve o günden sonra çayırdaki herkes tekboynuz ile fare arkadaşının hikâyesini bildi. Cesur olmak için büyük olman gerekmediğini öğrendiler. Duyulmak için yüksek sesle konuşman gerekmez. En küçük arkadaş bile, iyi bir kalp ve biraz cesaretle kocaman bir fark yaratabilir. Ve gümüş çıngırak tatlı ve berrak çınlamaya devam etti, herkes duysun diye.